

I SIMONA MONYOVÁ / DÍKY BOHU ZA DNEŠNÍ DOBU

Simona Monyová je naše v současnosti nejprodávanější spisovatelka. Má tři děti a manžela, který vydává její knížky.

Přezdívaljí jí Viewegh v sukních. Její knihy se čtou jedním dechem a drtí žebříčky. Simona Monyová se do vaší dušičky vcítí tak dokonale, až máte dojem, že píše o vás. Píše se sebeironií, nadhledem a humorem.

Dvacet sedm. Tolik knížek Simona napsala a ze svého standardu dvě knihy ročně zatím nehodlá ustoupit. Simona je skutečně velmi produktivní i po jiných stránkách, protože také stačila s manželem Borisem Ingreem postavit nový dům a před šesti lety se jim narodil třetí syn Simon.

Její romány o každodenních problémech jsou tak hodnověrné, že je psychologové doporučují klientům v poradnách.

Je mi 600 měsíců, 18 250 dní, 438 000 tisíc hodin. To je hodně. Je mi padesát let, a to v dnešní době zase tak moc není. Díkybohu za dnešní dobu!

Kdybych byla neandertálská žena, už by mi pravděpodobně strojili pohřeb. Padesát roků byla tehdy vysoká dlouhověkost. Dnes v padesáti letech jezdím na kolečkových bruslích a na pláž klidně nosím bikiny. Taky už jsem babička. Ale nenosím šátek, ani nevoním bábovkou a bezinkovým sirupem, jako kdysi ta moje. Chodím v džínsech, voním parfémem Shiseido Zen a bábovku kupuju v rychlosti na benzínové pumpě, když už návštěva stepuje před naším domem.

Neznám nudu. Čím méně času mi zbývá, tím ho umím lépe využít. Televizi jsem darovala místnímu domovu důchodců, houpací křeslo sousedovi, co už dávno rezignoval, a bačkory odnesla do popelnice. Omlouvám se, ale já prostě ještě nehodlám být stará. Omlouvám se všem těm mladým dívkám a mužům rozličných věkových kategorií, kteří mají dojem, že ženská v letech už nesmí jít tančit, protože je trapná, nesmí chodit v plavkách, protože je to nechutné, nesmí se smát, protože vypadá jako šílená, nesmí se pěkně oblékat, protože je to pro ni zbytečné. Omlouvám se, že mám život ráda, a užívám si ho.

Ano, je mi padesát let. Stejně jako laseru, hormonální antikoncepci,

kapele Spirituál kvintet a modrým skřítkům jménem Šmoulové. Ale jim se nikdo nepošklebuje, naopak! Stále se těší příjemné popularitě a dle mého názoru ještě dlouho budou.

„Panebože, vy jste stará!“ štítivě mě odstrčil jakýsi muž, co si mě ze zadu spletl se svojí dívkou a plácl mě přes zadnici. Ano, přiznávám. Je mi padesát a ještě pořád mám prsa a zadek. Tohle už se taky nehodí? A co vlasy? Kadeřnice mi tři roky vysvětluje, že bych měla jít nakrátko, prý budu vypadat solidněji. Proč bych měla vypadat solidně, když jsem od mládí temperamentní rebelka? Proč bych měla chodit v béžové, s mužským účesem, ideálně v roláku, abych nepohoršovala svým stárnoucím dekoltem? Proč se nechat svazovat něčím, co je tak imaginární a neuchopitelné, jako je věk?

Tělu je padesát, duši dvacet. Je to nemístné anebo trapné? Nevím, ale jsem ráda, že to není naopak. Tělu dvacet a duši padesát!

■ Simona Monyová

Dvacet deka lásky je titul její poslední knížky vydané v nakladatelství: Boris Ingr – MONY v letošním roce

Anotace

Zdá se, že všichni toužíme po hoře lásky, ale jak čas běží, mnohdy zjistíme, že musíme vystačit s pouhými dvaceti deky... Dvacet deka lásky: soubor povídek o lásce i jejím nedostatku...

Ukázka z knížky

— Ale že to uteklo, uvědomil si náhle a melancholicky zavzpomínal. Pěťadvacet let, to už je pěkný kus života, pyšnil se a vybavil si první Jarmilčinu návštěvu u sebe v podnájmu.

Jak byl tehdy mladý a horlivý!, zavzpomínal nostalgicky. Přesně mu v mysli vytanulo celé odpoledne, generální úklid pronajatého pokoje s malou koupelnou a kuchyňským koutem v rodinném domku starších manželů, příprava večeře, kytička a svíčky na prostřeném stole. Vše tehdy připravoval s láskou. A láska to je to nejdůležitější, ta se nedá vyčíslit penězi...

Potřeboval by vymyslet něco, aby Jarmila věděla, že je pro ni schopen vyvinout nemalé úsilí i dnes, že jí stále chová ve svém srdci.

Srdce! Srdce, to je ono! Vždyť je to úplně prosté! Je až zarážející, že na to nepřišel hned!

Jarmilka si přece tak často stýská, jak ráda by vrátila čas. A Vlastimil jí

ho vrátí. Minimálně pro ten jeden jediný dnešní večer.

Najednou věděl jistojistě, že kápl na ten pravý dárek.

V řeznictví koupil vepřové srdce, dvacet deka slaniny, zastavil se ještě pro bílou růžičku, dvě svíčky, a představil si, jak Jarmilku dojme srdce na špeku, které pro ni vlastnoručně ukuchtil stejně jako tehdy, před více než čtvrtstoletím, když u něj zůstala poprvé přes noc.

Největší inspirací jsou pro Simonu Monyovou vztahy. „Je to jako ve filmu s Belmondem Muž z Acapulca, kde hrál spisovatele. Tam řekl, co od té doby také používám: v každé mé knize je pět vět dobrých,“ říká s nadsázkou.

